

nujejo to, kar se iz gnoja izkadí, z gnjilcom združene dele, ki so za rastlinsko rast najbolj potrebni.

Zato se mora skrbeti, da gnoj vedno vlažen ostane, in da ne splesnije in ne sprepeli. Razun tega se dá gnoj tudi jako zboljšati in pomnožiti, če se večkrat s perstjo posuje, da na lego gnoja pride lega persti, in da ga živina včasih dobro pomandra in potlači. To storí, da se z gnjilcom združeni deli tako naglo iz gnoja ne izkadijo, ampak ostanejo v njem.

Gospodarske skušnje.

(Kako z brejimi svinjami ravnati, da srečno veržejo). Časnik „Fortschritt“ piše tako-le: Neki gospodar je bil večkrat prav nesrečen s svojimi svinjami; veliko mu jih je poginilo, kadar so vergle. Naključilo se mu je, da je zvedil za lahko pomoč, to nesrečo odverniti. Brejim svinjam naj se zadnjih 8 dní, preden imajo vreči, daje le mleko, s katerega se vsa smetana čisto posname, in nobene druge klaje. Po posnetem mleku se odverne svinji zapeka (to je, svinja ni zapečena ali zaperta), za katero toliko svinj pogine. Kd je vergla, dobí še le jesti, kadar je blato od nje šlo. Ako se to ne zgodi kmali, se ji dá 4 lote grenjke soli (Bittersalz), in potem se kmali očedi. Gospodar, ki je to skusil, pravi, da odtistihmal, ko tako ravna, ni nikoli nobene nesreče več imel in tudi to se mu ni več primerilo, da bi bile hotle svinje svoje mlade požreti.

(Kako na Rusovskem stare jablane pomlajujejo). Lepesin je potovaje po Rusovskem na več krajih vidil, kako tamošni kmetje starikaste jablane pomlajujejo. Staremu drevesu na eni strani odsekajo čisto vse korenine; potem upognejo drevo na tisto stran, kjer so se pustile korenine, in tū skopljejo dolgo jamo, v katero položé drevo z vejami prav lepo; potem ga posujejo z dobro gnojno zemljo. Tako zakopano drevo poganja zdaj mladike, katere vsadé, berž ko so nekoliko močne. Tako si naredé iz ene same stare jablane po 30 mladih, katere veliko pred rodijo kot take, ki so iz posejanih pešk izrastle.

Obertnijska skušnja.

(Dober klej ali zamazka za kamne se napravi), ako se žvepla, vozka in smole v enaki meri vzame; žveplo in smola se skupaj stopita, potem se pridene voska, in vse skup dobro zmeša. Vsaka plat kamna se popred enmalo razgreje, potem s tem klejem namaže, in polagoma vkup stisne. Ko se je zamazka dobro shladila, je tako trdna, da se kamen na vsakem drugem mestu raji zdrobi kakor na zamazki.

Pomoč zoper miši na polji.

Odgovor na vprašanje iz Kroke.

Po naključbi se nam je založilo pisemce Vaše, v katerem želite zvediti pripomoček zoper miši. Še le danes Vam tedaj damo odgovor, pa mislimo, da ste v tem že morebiti sami dobri svét našli, ki so ga „Novice“ lani v 48. listu na 376. strani ponavljale, rekši, da po mnogih skušnjah ni boljšega, cenejšega in manj nevarnega pomočka kakor je ta, ako se pšenica in ječmen v močnem iz pepéla hrastovih derv skuhanem lugu tako dolgo namaka, da se zerna začno napenjati; nekoliko v tem lugu namakanih pa potem spet posušenih zern se verže po luknjah, ki so jih miši ravno kar zrile.

Letos je dosti miš; priložnosti je tedaj dovelj skusiti ta pomoček, katerega je tudi kmetijska družba v Pragi posebno priporočala. Naj bi pa gospodarji, ki kakošno zlo hvaljeno reč skušajo, potem tudi očitno naznanili, kako se jim je skušnja obnesla, sicer se ne zvé, kar je dobro, pa tudi ne sliši, kar ne veljá nič.

Podučna kratkočasnica.

Ste že vidili tako?

Neka baba je vedno godernjala in se jezila, da ji copernice kravo molzejo, in vsakemu je jela od tega klobasati, če je le kaj malega ž njo govoril.

Nekega dne jo prosi neki popotnik gosposkega stanú in kakor je bilo viditi precej prebrisane glave (gotovo je že deveto šolo študiral) malo mleka. Godernjaje mu ga prinese, vendar se v začetku sramuje, temu popolnoma tujemu človeku o copernicah kaj spomniti. Ko se pa v pogovor podasta, se le prederzne tudi o copernicah pregovoriti, in tujcu potoži, kako malo in slabo mleko da ima njena krava, ker jo vedno copernice hodijo molzt.

„A tako“ — ji seže v besedo popotnik — koliko mi daste, pa dobila bodeva copernico v pest? S tem je bil babo tako razveselil, da je mu koj deset kron obljubila in ga silila, naj hitro naredí, ker bi jako rada poznala šentane copernice, ali so domače ali iz kakega družega kraja. Al popotnik, zvita buča, ni hotel babi koj svoje umetnosti pokazati ter je rekel, da zdaj ni pravi čas, ker se to najlože okoli ene popoldne zgodi. Prosi jo do tistega časa počakati; bila je še le ura devet. V tem sta se mnogo od copernic pogovarjala in ker ji je veliko prigodb pripovedoval, kako da je copernicam na repe stopal, jim metlje pobiral, ali jih kako drugač kozje molitvice učil, se ji je tako prikupil, da mu napravi opoldne kosilo, da ga je komaj miza nosila. Po kosilu pa prične s tem svojo umetnost, da prekriža trikrat kravo in spravi babo na njo, ji zveže noge pod vampom skupaj, ji zagerne predpert čez obraz; potem pa moli in klafá brez konca in kraja. Potem požene kravo po ulicah, babi pa vелеva v eno mer prašati: „Ste že vidili tako?“ Kdor bo rekel, da, — tisti hodi kravo mlest. To rekši stisne svoj zaslužek v žep in jo pobere hitro odtod.

Baba jezdi skoz vas in vedno kriči: „Ste že vidili tako? ste že vidili tako?“ S tem vpitjem spravi celo vas na noge; od vseh strani vrejo ljudje gledat, kaj da je? — toda vsak je rekel, da ni vidil; nak take pa še ne, nikoli ne! Od vseh krajev se razlega tak vriš in smeh, da se krava splaši, babe pa vendar stresti ni mogla, ker je bila dobro privezana; nazadnje priletí krava na kup kamnja ter si nogo zlomi.

Tako je bila baba, namesto zvediti copernico, ob kravo; prekanjeni popotnik se je pa za ulovljenih deset kron marsikrat pri poličku sladkega vinca veselil, češ, da bi pač še več takih abotnih kmetic vjel, ki verujejo na copernice!

Zapisal kakor čul J. V—c.

Kranjci na Horvaškem.

Spisal J. Terdina.

(Dalje.)

Govoril bi zdaj kaj o žitnih kupcih, ker je sploh znano, koliko banaške pšenice se v Sisku ali v Karlovcu za Kranjsko razklada, al ti trgovci večidel ne hodijo sami po blago, temuč imajo svoje agente, ki niso naši ljudje; jez popisujem pa le tiste rojake, ki živé na Horvaškem, če ne več saj po nekaj dní ali tednov, zatoraj o žitnih kupcih nimam kaj reči.

Veliko, veliko pa bi imel povedati o kranjskih brodnikih; toda človeka obide otožnost, ko pomisli na-nje. Kakor je pregnala železnica povodno vožnjo od Zidanega mosta do Zaloga, jo bo pregnala tudi dalje do Zagreba in sčasoma celó do Siska. Počasi se dodeluje, toda čez kakih deset let bo brez dvombe gotova in potem z Bogom veselo, brezskerbno življenje, z Bogom lahek in obilen dobiček, z Bogom lepi čversti fantje, da ni bilo lepših in čverstejih od vas na Savi in na Dravi noter do silne Donave, z Bogom vsa poezija brodarstva, brodarskih čednost in napak! Kjer derdrajo hlaponi, se poteguje za njimi in ob njih pusta